

Een eindeloze zomer

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440615

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Tekstredactie: Jen Minkman

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

HOOFDSTUK EEN

Eloise duwde de bril verder omhoog op de brug van haar neus en checkte tegelijkertijd de tijd op haar telefoon. Mooi zo, het was 3.37. Het vliegtuig landde pas over een kwartier.

Om de tijd te doden, bladerde ze door een boek over de architectuur van Gaudí. Bij elke andere gelegenheid zou ze met vriendinnen appen of een tijdschrift lezen, maar dit was haar eerste keer in Barcelona en hoewel ze de stad niet per se van binnen en buiten hoefde te kennen, wilde ze op zijn minst kennismaken met de geschiedenis zodat ze haar werk voor Troubadour Themareizen goed kon doen. En omdat ze een lichte obsessie voor geschiedenis had, had ze minstens tien boeken ingepakt.

Het werk bij het reisbureau beviel goed. Ze was nu al een paar jaar bezig en deed meestal de reizen naar Frankrijk, maar was dit keer door Bas Schulte, haar baas, gevraagd om een nieuwe reis naar Spanje te begeleiden. Dat kwam mooi uit, want ze wilde haar cursus Spaans nu wel eens uitproberen.

Dan, al zeven jaar haar beste vriend, was ook ergens op het vliegveld. Hij had zich ook

ingeschreven voor de reis en aangeboden om met haar mee te vliegen naar Barcelona voor de groep zou komen, om haar gezelschap te houden. Maar sinds het vliegtuig vier uur geleden was geland, was hij overal geweest behalve aan haar zijde. De laatste keer dat ze hem had gezien, was hij aan de telefoon geweest met Noah.

Die twee hadden altijd ruzie en om eerlijk te zijn zou hun relatie gezonder zijn als ze gewoon vrienden waren. Het was geen geheim dat Eloise het al niets had gevonden dat ze op de uni zo'n stormachtige relatie waren begonnen, maar sinds ze bij elkaar woonden, was het hek helemaal van de dam. Iedereen met ogen in zijn hoofd kon zien dat 'toxisch' als woord was uitgevonden om de relatie tussen Dan en Noah te beschrijven.

Noah was kleinzielig en jaloers en dat was de oorzaak van hun onophoudelijke problemen. Dan wist dat heus wel, en elke keer als hij naar Eloise toe kwam voor advies, beloofde hij het op te geven, maar deed uiteindelijk altijd het tegenovergestelde.

Ze begreep het domweg niet. Hoe moeilijk kon het zijn voor iemand om te kiezen voor geluk? Om vrij te zijn? Maar misschien was het verbreken van een langdurige relatie niet zo

makkelijk als ze dacht. Ze had dan ook niet echt veel ervaring als het op liefde aankwam.

Tijdens het kwartier dat ze nog moest wachten, leerde Eloise meer over de kenmerkende architectuur van Antoni Gaudí, de onfortuinlijke architect die onder de tram was gelopen en daardoor nooit meer zijn meesterwerk, de kathedraal de ‘Sagrada Familia’, af had kunnen maken. Ze was net verdiept in een artikel over de ongebruikelijke bouwmaterialen die de kunstenaar had gebruikt, toen haar telefoon trilde omdat ze een appje van Nora kreeg. Nora was een oud-klasgenootje van Eloise en was ook mee op reis, dus het was leuk dat ze nu hun vriendschap weer nieuw leven in konden blazen.

‘Hé! We zijn er hoor! Kom je naar de bagageband?’ las ze.

Eloise gooide het boek in haar tas, pakte het Troubadour Themareizen welkomstbord en ging naar de plek toe waar ze de hele groep zou ontmoeten.

Toen Nora Eloise zag, plooiden haar lippen zich in een brede grijns en omhelsde ze haar oude klasgenootje stevig.

‘Leuk om je weer te zien!’ zei Eloise, die bijna naar adem moest happen door de stevige

omhelzing. ‘Hoe was de vlucht?’

‘Prima. Geen turbulentie of ander gedoe.’

Gelukkig duurde het niet lang voor iedereen zijn bagage had en ze naar de uitgang konden lopen, waar Eloise zich naast de hoofdingang positioneerde en besloot haar praatje binnen te houden. Daar was tenminste airco. Buiten was het al behoorlijk warm en de bus was er ook nog niet, had ze gezien. Die zou er straks wel staan. Spanjaarden hadden toch een iets ander idee bij “op tijd ergens zijn”.

‘Welkom in Spanje. Mijn naam is Eloise Hillers,’ stelde ze zichzelf voor, terwijl ze het bord weer naar beneden liet zakken en half in haar tas wegstopte. ‘Zoals jullie al geraden hebben, ben ik de reisleidster van Troubadour en ik moet ervoor zorgen dat jullie de komende tijd een aangenaam verblijf hebben.’

De namen op de lijst waren gelukkig allemaal anders, dan kon ze geen mensen door elkaar halen. Ze zag een gezin staan: Casper en Marian Bartels met drie tienerkinderen, een stel, Pim en Sarah, een zekere Liam die alleen reisde... Terwijl ze praatte, telde ze koppen en besepte al snel dat er twee mensen ontbraken. Ze wierp een vluchtige blik op haar lijst om haar vermoeden te bevestigen en inderdaad, er

stonden hier maar dertien mensen in plaats van vijftien. Waarschijnlijk waren ze hun bagage nog aan het halen, dus wendde ze zich tot Dan.

‘Kun jij ze alvast naar de plek brengen waar de tourbus straks staat?’ Vanuit haar ooghoeken zag ze op dat moment een jongeman en een vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd bij de bagageband vandaan komen, die zoekend om zich heen keken. ‘Oh, laat maar.’

Ze hield het bord weer even omhoog en zwaaide. De man knikte haar toe en pas toen hij dichterbij kwam, realiseerde ze zich dat hij haar bekend voorkwam. Te bekend.

Nee. Was dit een grap? Uit alle reisbureaus in Nederland moest hij déze kiezen? Het was verdorie toch niet mogelijk dat Tim van Dalen een van de mensen in haar groep was? Behalve dat het wel zo was. Hij had nog steeds die zelfverzekerde houding en jongensachtige grijns als hij op de middelbare school had gehad. Oh mijn God. Wat moest ze nu doen?

‘Sorry dat je even op ons moest wachten,’ zei hij, en de uitdrukking op zijn gezicht ver raadde niets. Als hij haar al herkende, verborg hij het goed. ‘Ik neem aan dat dit de groep is van Troubadour.’ Zijn blik gleed naar het bord, dat ze halfslachtig weer uit haar tas had getrokken.

‘Dat klopt.’ Ze schraapte haar keel. ‘De bus staat buiten. Volg mij maar.’

Eloise leidde ze naar de bus, maar om de een of andere reden voelde ze Tims blik in haar rug. Of was dat gewoon paranoia? Dat moest haar fantasie zijn die op hol sloeg. Er was geen goede reden voor hem om zich háár te herinneren, niet na al die jaren. Het lelijke eendje van de middelbare school. Het kleine, nerderige zusje van Saskia, zijn grote liefde van destijds. En niet te vergeten: hij had drie klassen hoger dan Eloise gezeten. Niets aan haar uiterlijk was erg opvallend, dus Tim kon zich vast niet herinneren haar ooit gezien te hebben. Als hij bij hen thuis langs was gekomen om met Saskia af te spreken, had ze er meestal voor gezorgd dat ze de deur uit was of dat ze op haar kamer huiswerk zat te maken. Ze had geen zin om het mikpunt van zijn spotternij te worden.

Godzijdank was de middelbare school verleden tijd. Wat er zoal was gebeurd toen ze domme tieners waren, lag achter hen. Nu waren ze volwassen en konden ze zich gedragen als beschaafde mensen tijdens de reis. Dus dat was precies wat Eloise zou doen: professioneel zijn en de wrok laten varen die ze als middelbare scholier had gekoesterd.

Op de parkeerplaats liep ze naar de bus toe, die er inmiddels gelukkig wél stond, en wachtte op de toeristen die in de bus stapten. Terwijl ze allemaal het trappetje opliepen, dwong Eloise zichzelf een vriendelijke glimlach in Tims richting te werpen. Hij was aan het praten met de jonge vrouw, die vast zijn vriendin was, en hij moest wel iets grappigs hebben gezegd, want ze hield haar buik vast in een poging haar lachen te bedwingen. Het leek erop dat hij totaal geen aandacht aan haar besteedde, dus ze wendde haar blik af en een enorme opluchting ging door haar heen.

Toen iedereen een zitplaats had gevonden, ging Eloise naast Nora zitten om nog wat bij te praten. Het bleek dat Nora inmiddels veganist was, voor de sportafdeling van een hogeschool in Amsterdam werkte en een persoonlijk *lifestyle blog* had. Behalve haar uiterlijk was er niet veel aan haar veranderd. Haar platinablonde haar was kortgeknipt tot haar kin en ze was iets dikker geworden, maar niet veel. Haar korte jurkje liet ongelooflijk strakke benen zien. Al met al was ze nog steeds dezelfde Nora Jansen, het meisje dat haar altijd de oren van haar hoofd had gekletst bij biologie.

‘Mijn vriend kon geen vrij nemen van zijn

werk. Ik zweer je dat die gozer twee keer de tijd werkt waarvoor hij betaald wordt,' klaagde ze. 'Dus stel je mijn verbazing voor toen Troubadour me een e-mail stuurde waarin stond dat Eloise Hillers mijn reisagent zou zijn. Ik had zoiets van, hoe groot is de kans dat dát gebeurt? Ik wilde het afdoen als toeval, maar ik kon het gevoel niet van me afschudden dat je Elly was, mijn vriendin van school. Ik wist toen al meteen dat ik contact met je moest opnemen, dus zocht ik je op op Facebook.'

'Ik weet het,' grinnikte Eloise.

Nora overdreef. Ze waren niet echt vriendinnen geweest op de middelbare school en Eloise had zelfs een beetje spijt gehad dat Nora haar projectpartner was geweest in het laatste jaar. Wat ze ook probeerde, ze kon Nora en haar geklets niet indammen, en meestal was ze daarvoor altijd een van de eersten die wist wie met wie verkering had. Nora had het haar missie gemaakt om van alle laatste roddels op de hoogte te zijn, meer nog dan om een diploma te halen. Dat laatste was trouwens wel gewoon gelukt.

Maar wat Eloise niet had begrepen was waarom Nora naast háár was komen zitten toen mevrouw Fischer zei dat ze duo's moesten vormen. Eerst dacht ze dat Nora gewoon had